

1 Petr 2,21b-24

Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného. Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

Žalm 27 (26)

Neochvějná důvěra v Boha

Hospodin je mé světlo a má spása,
koho bych se bál?

Hospodin je záštita mého života,
před kým bych se třásl?

Když na mě útočí zločinci, aby hryzli mé tělo,
moji protivníci a nepřátelé klopýtají a klesají.

I když se proti mně utáboří vojsko, nevyděsí se mé srdce,
když proti mně vypukne válka, jsem pln důvěry.

Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím:

abych směl přebývat v Hospodinově domě po všechny
dny svého života,

abych požíval Hospodinovy něhy *
a patřil na jeho chrám.

Neboť v den neštěstí skryje mě ve svém stánku, †
v úkrytu svého stanu mě schová, *
na skálu zdvihne.

Nyní se zdvihá má hlava *

proti nepřátelům, kteří mě obkličují,
oběti chvály mu přinesu v jeho stanu, *
budu zpívat a hrát Hospodinu.

Slyš, Hospodine, můj hlas, jak volám, *
smiluj se nade mnou, vyslyš mě!

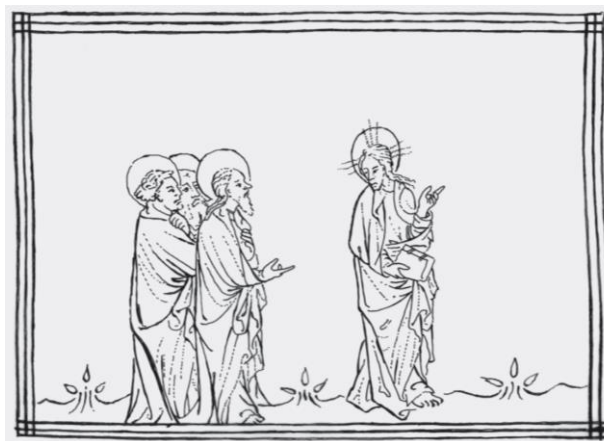
Mé srdce k tobě mluví, má tvář tě hledá: *
Hospodine, hledám tvou tvář.

Neskrývej svou tvář přede mnou, *
v hněvu neodmítej svého služebníka!
Tys má pomoc, nezavrhuj mě, *
neopouštěj mě, Bože, můj spasiteli!
I kdyby mě otec s matkou opustili, *
Hospodin se mě ujme.

Pouč mě, Hospodine, o své cestě, *
veď mě po rovné stezce navzdory mým nepřátelům!
Nevydávej mě choutkám mých protivníků, *
vždyť povstali proti mně křiví svědci a násilím proti mně
soptí.

Věřím, že uvidím blaho od Hospodina *
v zemi živých!

Důvěřuj v Hospodina, buď silný, *
ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!
(přání České biskupské konference 2020)



*Velikonoce znamenají,
že láska a život jsou silnější než smrt,
že hrob není konečnou stanicí života,
že pouta, která brání našemu životu, se rozvazují,
že skrze vzkříšení můžeme objevit nový život,
že ve víře v Ježíšovo vzkříšení můžeme zakoušet
vzkříšení i my sami na sobě
a že můžeme k životu probouzet i druhé.*

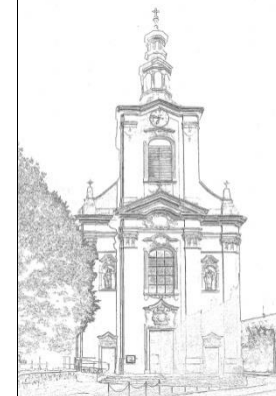
*Kristus byl vzkříšen jako první,
v něm všichni dojdou života.*

*Požehnané prožití dnů našeho vykoupení
a pravou radost z Kristova vzkříšení
přeje a vyprošuje
P. Ladislav Nádvorník SDB*

VÁCLAV

Č. 15 (2020)

12. 4. 2020



Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne - v 9.30

Út - 17.30

St, Čt - 8:00

Pá - v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely

Podle situace budeme v
nejbližší době modifikovat
pořad nedělních bohoslužeb
na vesnicích.

- Vzhledem k situaci **nadále není možné konat veřejné bohoslužby**, sloužím tedy mše svaté soukromě v obvyklém čase a na obvyklých místech. Pokud vám to časové možnosti dovolují, připojte se ke mně duchovně z domova. **Kostely mohou být otevřeny, můžete přicházet soukromě se pomodlit. Já jsem připraven na individuální setkání ve farní kapli či v kostele.** Též je možné, abych vás navštívil doma a udělil například svátost pomazání nemocných.
- Nedělní mši na **Slavnost Zmrtvýchvstání** z kostela Všech svatých v Litoměřicích je možno zítra 12.4.20 sledovat od 9:00 na <https://www.farnost-litomerice.cz/Prenosy-bohosluzeb>.
- Na **Velikonoční pondělí** bude mše sv. 9:30. Další dny v tomto týdnu podle obvyklého pořádku.

Katecheze papeže Františka

Knihovna Apoštolského paláce 8. 4. 2020

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V těchto dnech obav z pandemie, jež působí světu tolik utrpení, mohou se mezi mnoha otázkami, jež si klademe, objevit také takové, které se týkají Boha: jak se Bůh staví k našemu utrpení? Kde je, když se všechno hatí? Proč rychle nevyřeší problémy? Takové otázky o Bohu si klademe.

Pomůže nám prezentace Ježíšova Umučení, jež nás provází v těchto posvátných dnech. Také tam se kupí mnoho otázek. Lidé, kteří v Jeruzalémě triumfálně vítali Ježíše, se ptali, zda opravdu přišel osvobodit lid od jeho nepřátel (srov. Lk 24,21). Očekávali mocného Mesiáše, který bude vítězit mečem. Přišel však někdo, kdo je tichého a pokorného srdce a povolává k obrácení a milosrdenství. A právě zástup, který Jej nejprve oslavoval, nyní křičí: »Na kříž s Ním!« (Mt 27,23). Ti kdo jej následovali, jsou zmateni a zděšeni; opouštějí Ho. Mysleli si: je-li toto Ježíšův úděl, pak to není Mesiáš, protože Bůh je mocný a nepřemožitelný.

Avšak, pokračujeme-li v četbě o Umučení, nacházíme udivující skutečnost. Když Ježíš umírá, římský setník - který nebyl věřící (nebyl to žid, ale pohan) - vidí, jak Ježíš trpí, a slyší Jej, jak všem odpouští. Dotýká se rukou Jeho bezmezná lásky a vyznává: »Tento člověk byl opravdu syn Boží« (Mk 15,39). Říká přesný opak toho, co druzí, že totiž tam je Bůh, který je pravým Bohem.

Můžeme se dnes ptát: jaká je pravá tvář Boha? Obvykle do Něho promítáme v maximální míře to, co je naše: svůj úspěch, svůj smysl pro spravedlnost a také svoje pobouření. Evangelium nám však říká, že Bůh není takový. Je odlišný, a nemohli jsme Jej poznat svými silami. Proto se přiblížil, vyšel nám vstříc a právě o Velikonocích se zjevil úplně. A kde se zjevil úplně? Na kříži. Tam rozpoznáváme rysy Boží tváře.

Nezapomeňme, bratři a sestry, že kříž je Boží katedra. Prospěje nám, budeme-li mlčky hledět na Ukřižovaného a dívat se, kdo je náš Pán: Ten, který na nikoho neukazuje prstem, ani na ty, kdo Jej křížují, nýbrž otevírá náruč všem; nedrtí nás Svojí slávou, ale nechává se kvůli nám zdeptat; nemiluje nás slovně, ale tiše nám dává život; nenutí nás, nýbrž osvobozuje; nejedná s námi jako s cizími, ale bere na sebe naši nepravost, bere na sebe naše hříchy. A proto, aby nás zbavil předsudků o Bohu, hledíme na Ukřižovaného. A potom otevřme evangelium. V těchto dnech, všichni v karanténě a zavřeni doma, vezměme si do rukou obojí: kříž a evangelium. Hledme na kříž a otevřme si evangelium. To bude naše velká domácí liturgie v těchto dnech, kdy nemůžeme jít do kostela.

V evangeliu čtme, že když lidé, kteří jdou za Ježíšem, aby jej povolali králem, například po rozmnožení chlebů, On odchází pryč (srov. Jan 6,15). A když ďáblové chtějí vyjevovat Jeho božskou slávu, umlčí je (srov. Mk 1,24-25). Proč? Protože Ježíš nechce být pochopen špatně; nechce, aby lidé směšovali pravého Boha, jenž je pokornou láskou, s nepravým bohem, světským bohem, který je okázalý a vnučuje se silou. Není idolem, je Bohem, který se stal člověkem, jako každý z nás; vyjadřuje se lidsky, avšak mocí Svého božství. Kdy je však v evangeliu slavnostně prohlášena Ježíšova totožnost? Když setník řekne: »Tento člověk byl opravdu syn Boží«. Tam je prohlášena hned poté, co na kříži daroval život, aby už nemohlo dojít k pochybení a bylo zřejmé, že Bůh je všemohoucí v lásce a nikoli jinak. Je to Jeho přirozenost, protože takový je. On je láska.

Mohl bys namítnout: „Co mám dělat s tak slabým Bohem, který umírá? Raději bych silného a mocného boha.“ Věz však, že moc tohoto světa pomíjí, zatímco láska trvá. Pouze láska uchovává život, který máme, protože objímá a přetváří naše slabosti. Boží láska o Velikonocích uzdravila náš hřích odpuštěním, které ze smrti činí přechod do života a mění náš strach v důvěru, naši úzkost v naději. Pascha nám říká, že Bůh může všechno obrátit v dobro. Na Něho můžeme

opravdu spoléhat, že všechno bude dobré. A není to iluze, protože smrt a zmrtvýchvstání Ježíše není iluze, byla to pravda. Proto je nám Velikonočního jitra řečeno: »Nebojte se« (srov. Mt 28,5). Úzkostné otázky ohledně zla nemizí okamžitě, avšak ve Zmrtvýchvstalém dostávají pevný základ, který nám umožňuje neztroskotat.

Drazí bratři a sestry, Ježíš změnil dějiny tím, že se stal naším bližním, a přestože jsou dosud poznamenány nepravostí, učinil z nich dějiny spásy. Obětováním svého života na kříži Ježíš přemohl také smrt. Z otevřeného srdce Ukřižovaného, dosahuje Boží láska každého z nás. Můžeme změnit svoje životní osudy přiblížením se k Němu, přijetím spásy, kterou nám nabízí. Bratři a sestry, otevřme Mu v modlitbě celé srdce v tomto týdnu, během těchto dnů: s křížem a s evangeliem. Nezapomeňte: kříž a evangelium. To bude domácí liturgie. Otevřme v modlitbě svoje srdce, nechme na sobě spočinout Jeho pohled a pochopíme, že nejsme sami, nýbrž milováni, protože nás Pán neopouští a nikdy na nás nezapomíná. S těmito pocity vám přeji požehnaný Svátý týden a požehnané Velikonoce!

(Zprávy z Vatikánu - přepis katecheze papeže Františka ze dne 8. 4. 2020)



Ježíšovo utrpení, smrt a pohřbení

Trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest; sestoupil do pekel...

Evangelium přináší jako slova umírajícího Ježíše výkřik žalmu 22: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" (Mk 15, 34 = Mt 27,46). Toto zvolání vyjadřuje Ježíšovu opuštěnost na kříži, jež se stala kamenem úrazu křesťanské interpretace tajemství Velkého pátku a středem různých "teologií Božího utrpení", snažících se v hlubokém poznání Ukřižovaného najít základní smysl utrpení světa.

Protože tento žalm je zpěvem důvěry v Boha, tradiční exegeze v něm zdůrazňovala vyznání bezmezného Ježíšovy důvěry vůči Otci. Evangelista Lukáš však vyjadřuje vztah důvěry mezi Otcem a Synem zcela jinými slovy: "Otče, do Tvých rukou poroučím svého ducha" (Lk 23,46). Musíme se tedy přiblížit k tajemství Kristovy opuštěnosti na kříži tak, že nebudeme interpretovat Ježíšovo zvolání ve světle tohoto žalmu, ale naopak odhalíme jeho smysl na základě Ježíšovy zkušenosti. Pouze tak bude respektována jedinečnost této historické události, vyjádřená ve zhuštěné formě slovy víry, odvolávajícími se na historický údaj "trpěl pod Ponciem Pilátem".

V Markově a Matoušově verzi se Ukřižovaný obrací na Boha oslovením Eli: není to hřejivé a něžné oslovení Abba, "Otče", ale Boží jméno, vyslovené s bázní a chvěním. Tohoto Boha vládce se umírající ptá: "Proč?" (v řečtině: "Za jakým účelem?"): otázka je naplněna nepokojem, a ten je navíc vyhocený utrpením a čiší z něj trýzeň, pramenící z toho, že není možné pochopit smysl této opuštěnosti. Zvolání vyvěrá ze zkušenosti opravdové opuštěnosti, z nepřítomnosti a mlčení toho, jehož by si Ježíš nejvíce přál blízko sebe a po jehož přítomnosti nejvíce touží právě v této hodině kříže. Tento pocit opuštěnosti zraňuje Ježíšovo vědomí o svém synovství a přímo protirečí mentalitě autora tohoto žalmu, podle něhož má spravedlivý právo, aby jej Bůh ochránil. Není snad právě Ukřižovaný ve svém nesmírném utrpení tím nejopuštěnějším ze všech?

Na tuto bolestnou opuštěnost však Ježíš odpovídá darováním sebe sama: je opuštěný, ale ne zoufalý! Slova, která zaznamenal Lukáš, dávají vyniknout tomuto druhému rozměru bolesti Ukřižovaného: Ježíš se obrací k Otci láskyplným oslovením: "Otče!". Otázka "proč?" se

pak mění v důvěryplné zvolání "do Tvých rukou"; zkušenost opuštěnosti od Otce se stává vydáním sebe sama do jeho náručí. Opuštěný Ježíš žije svou bolest v hlubokém společenství se všemi ukřižovanými na zemi a zároveň se v plné důvěře svěřuje svému Otci pro lásku ke světu. Tím, že odevzdává Otci Ducha (srov. Jan 19,30), spojuje se Ukřižovaný s láskyplnou poslušností vůči Bohu do spojení se všemi, kdo jsou bez Boha, totiž s těmi, kterým byl jejich vlastní vinou odejmut Duch svatý a kteří tak zakusili vyhnanství z vlasti lásky.

A co Otec? Zůstal netečným k utrpení Syna? Ne, on "neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás všechny" (Řím 8,32); "tolik miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna" (Jan 3,16). Utrpení Synovu tedy vychází vstříc utrpení Otce: Bůh trpí na kříži jako Syn, který se vydal, jako Otec, jenž jej vydal, jako Duch, láska vycházející z této trpící lásky. Kříž se stává událostí lásky, kterou tři božské osoby chovají ke světu: tato láska není podrobena utrpení, ale sama si utrpení zvolila. Klasické pojetí řecké filosofie považuje za jediné možné utrpení, a to utrpení pasivní, které je třeba netečně snášet a které je viděno jako nedokonalost. Toto pojetí považuje za základní Boží vlastnost nemožnost pozorovatel: tento Bůh utrpení přijímá a vykupuje tím, že je prožívá jako dar a vydání sebe sama, z čehož tryská světu nový život.

Počínaje Velkým pátkem víme, že v každém lidském utrpení je přítomen Bůh, jenž trpí s člověkem a svěřuje mu do rukou nesmírnou hodnotu utrpení, přijatého z lásky. "Království" lásky se tím rozšířilo i do "vyhnanství" hříchu, bolesti a smrti, aby si je přivlastnilo a tak se sebou smířilo dějiny: Bůh si přivlastnil smrt, aby se světu dostalo života. On není tajemným protivníkem, proti kterému se může lidská bolest vzpírat a rouhat se mu, ale je v tom nejhlubším smyslu "lidským Bohem, volajícím v tom, kdo trpí i spolu s ním, a zasahujícím k jeho prospěchu svým křížem, když trpící ve svých útrapách ztrácí řeč" (J. Moltmann). Je Bohem, který naplnil bolest světa smyslem, protože ji přijal a vykoupil: a tímto smyslem je láska...

Ježíšova smrt je vpravdě smrtí smrti, protože na dřevě prokletí visí Syn Boží, který se vydal smrti, aby nám daroval život. V tichu Bílé soboty dosáhl samého dna vítězství smrti a pohltil je: jeho "sestup do pekel" je "zprávou o spáse pro duše, které čekaly ve vězení" (srov. 1 Petr 3,19), jistotou, že Ježíš smířil s Otcem celý vesmír, a tím i ty, kdo žili před jeho příchodem, byli-li otevření a ochotní v naději ve smlouvu s Bohem. Osvobozující evangelium kříže a Bílé soboty se stává možností spásy, nabídnutou všem bez výjimky.

(z knihy B. Forte: Malý úvod do víry)

Richard Rohr

Rebel – zmrtvýchvstalý Kristus

Ježíš je teď mezi námi novým způsobem jako Kristus zmrtvýchvstalý, Kristus, který je všude, za hranicemi prostoru a času. Na Velký pátek jsme mohli vidět vztah veškerého lidstva k Bohu: to, co bychom měli milovat, zabíjíme. Bojíme se daru, který by nás osvobodil. O velikonoční neděli slavíme Ježíšův návrat do světa, který jej zavrhl.

Pokud se vám stalo, že jste někde byli odmítnuti, pak víte, jak nepříjemné je vracet se do středu těch, kteří řekli: „My tě nechceme.“ Nicméně to je právě to věčné mystérium, které slavíme: Bůh se vždy vrací zpět do světa, který z nějakého neuvěřitelného důvodu Boha nechce. Je téměř nemožné uvěřit, že by to mohla být pravda. A přece Ježíš ve své pokoře nachází cesty zpět. Ježíš ví, že se nám zprvu nelíbilo to, co nám musel říkat. Nebyli jsme připraveni na tolik svobody a na tolik pravdy. V jediném historickém okamžiku nedokáže lidstvo unést tolik reality či tolik lásky.

A tak musel Bůh přijít zpět ve skryté podobě. Bůh se musel vracet zpět jakoby potajmu, jako nějaký podvratný živel – Kristus zmrtvýchvstalý. Nyní může být všude a my jej nemůžeme lapit. Nedokážeme ho ani přesně pojmenovat. Vždy se nějak může vlamovat do našich životů – novým a nečekaným způsobem. Takový je ten zmrtvýchvstalý Kristus, na kterého svět nikdy není připraven a nikdy jej neočekává – a co je smutné – ani jej nechce. To je Kristus, jenž oživuje svou církev, Kristus, jenž je navždy mimo naši kontrolu.

(meditace pro slavnost Zmrtvýchvstání Páně)